

Boldogok, akik hisznek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 12:3; Dániel 2; 7; János 8:54-58; 12:1-8; 19:4-22; 20:19-31; Róma 4:1-5

„Jézus pedig így válaszolt: Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20:29, ÚRK).

János az evangéliumában egymástól különböző, eltérő háttérű embereket sorakoztat fel, akiknek más volt a hite, a tapasztalata, de mindannyian bizonyosságot tettek Jézus kilétéről.

„*Ímé az Isten Báránya*” (Jn 1:36)! „*Megtaláltuk a Messiást*” (Jn 1:42). „*Aki felől írt Mózes... megtaláltuk*” (Jn 1:46). „*Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya*” (Jn 1:50)! „*Vajon nem ez a Krisztus*” (Jn 4:29, ÚRK)? „*...magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ő a világ üdvözítője*” (Jn 4:42, ÚRK). „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad*” (Jn 6:68). „*Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kellett jönnie a világra*” (Jn 11:27, ÚRK). „*...noha vak voltam, most látok*” (Jn 9:25). „*Ímhol a ti királyotok*” (Jn 19:14)! „*...én nem találok bűnt őbenne*” (Jn 19:6). „*Én Uram és én Istenem*” (Jn 20:28)!

Kik voltak ezek az emberek? Miért tettek ilyen bizonyosságot Jézusról?

UTALÁS ÁBRAHÁMRA

Jézus nem riadt vissza attól, hogy kijelentse, ki Ő, vagy hogy tanúkat nevezzen meg, akik bizonyóságot tesznek róla, akár olyanokat is, akik már régen elmentek, mint például Ábrahám. „*Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült*” (Jn 8:56).

Miért volt Ábrahám bizonyágtétele olyan fontos, hogy bekerült János evangéliumába is (1Móz 12:3; 18:16-18; 26:4; Mt 1:1; ApCsel 3:25)?

„Az előkép és az ígélet útján Isten *»előre hirdette... az evangéliumot Ábrahámnak*» (Gal 3:8, új prot. ford.). A pátriárka hite az eljövendő Messiásra összpontosult. Ezt mondta Krisztus a zsidóknak: *»Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült*» (Jn 8:56). Az Izsák helyett feláldozott kos jelképezte Isten Fiát, aki később meghalt helyettünk. Amikor Isten az embert a törvény áthágása miatt halálra ítélte, az Atya Fiára tekintett, és ezt mondta a bűnösnek: *»Élj; találtam váltságot!«* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 120. o.)!

Ábrahám volt a zsidó nép atyja. Ő kapta az ígéletet, hogy rajta keresztül minden nép áldást nyer. Ez az áldás az ő vérvonalából született Messiás által érkezett el.

Ábrahám azoknak is az atyja lett, akik hittel válaszolnak Istennek (Zsid 11:8, 17-19). Amikor kész lett volna feláldozni a fiát, Izsákot (1Mózes 22. fejezet), az ígélet gyermekét, nem csupán hite tanújelét adta, hanem a megváltási tervbe is bepillantást engedett.

Jézus kijelentette: *»Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült*” (Jn 8:56), amire a vezetők így feleltek: *»Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad*” (Jn 8:57)? Meglepő volt Jézus válasza: *»Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*” (Jn 8:58). Jézus szavai arra emlékeztettek, amit Isten Mózesnek mondott az égő csipkebokornál. Valójában kijelentette, hogy Ő Isten, akinek élete van önmagában. A vezetők minden kétséget kizáróan értették, hogy mire utalt, mert *»köveket ragadtak, hogy rádobják*” (Jn 8:59, ÚRK).

Olvassuk el Róm 4:1-5 szakaszát! Hogyan világítja meg Pál az egyedül hit által, nem pedig a törvény cselekedeteiből való megváltás igazságát Ábrahám történetével? Miért mondjuk Ábrahámot a hívők atyjának?

MÁRIA BIZONYSÁGTÉTELE

Hat nappal a páska előtt Jézus meglátogatta Máriát, Mártát és a bátyjukat, Lázárt, akit korábban feltámasztott. Jézus tiszteletére, köszönetképpen Simon vacsorát adott, mert kigyógyította a leprából. Márta a felszolgálásban segített, Lázár pedig a többi vendéggel ült az asztalnál (Jn 12:1-8).

Mi a jelentősége Mária tettének? Hogyan tanúsította, hogy ki Jézus valójában (Jn 12:1-3)?

Rendkívül drága volt az az olaj, nagyjából egy munkásember egy éves keresetével egyenlő értékű. Mária bizonyára az Üdvözítő iránti hálája kifejezésül vette ezt ajándékba, mert megbocsátotta a bűneit és feltámasztotta a testvérét. Azt tervezte, hogy az olajat majd Jézus temetésekor használják fel. Később úgy hallotta, hogy hamarosan felkenik királynak, ezért ő szeretett volna az első lenni, aki a tiszteletét lerója.

Mária bizonyára nem akarta, hogy mindenki felfigyeljen az ajándékára, János azonban megjegyzi: „*A ház pedig megtelt a kenet illatával*” (Jn 12:3, ÚRK). Júdás azonnal megszidta, arra hivatkozva, hogy el kellett volna adni az olajat, az árából pedig a szegényeket lehetett volna támogatni. Jézus sietve megnyugtatta Máriát: „*Hagyj békét neki... Mert szegények mindenkor lesznek veletek, én pedig nem leszek mindig veletek*” (Jn 12:7-8, ÚRK).

Újból és újból felbukkan az evangéliumban az a téma, hogy Jézus látja, mi van az emberek szívében (Jn 2:24-25; 6:70-71; 13:11; 16:19). Ebben az esetben, Simon vacsoráján pontosan tudta, hogy Júdás mire gondolt. János rámutatott, hogy Júdás nem volt más, mint egy önző tolvaj (Jn 12:6).

„A jóillatú kenetet, melyet Mária a Megváltó holttestére szándékozott kenni, az élő alakra önthette. A temetéskor annak édessége csak a sírboltot járhatta volna át, most azonban Jézus szívét töltötte be a bizonyossággal, hogy hisz benne és szereti Őt... Amikor azután Jézus nagy próbatételének sötétjébe szállt le, magával vitte ennek a cselekedetnek az emlékét: annak a szeretetnek a zsengejét, melyet majd megváltottaitól fog kapni mindörökké” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 471. o.).

Jézus pontosan tudta mi volt Mária, illetve Júdás szívében. A mi szívünkbe is belelát. Miért van tehát szükségünk arra, hogy Krisztus legyen az igazságunk, Ő formáljon át bennünket és fedezze el a bűneinket?

PILÁTUS ÖNKÉNTELEN BIZONYSÁGTÉTELE

János újból és újból feljegyzi: a vallási vezetők megkísérelték elfogni Jézust, hogy kihallgassák és halálra ítéljék. *János evangéliumának* egyik témája, amit gyakran Jézus jelent ki, hogy még nem jött el az Ő ideje vagy órája – ami alatt a keresztre feszítése idejét értette (Jn 2:4; 7:6, 8, 30; 12:7, 23, 27; 13:1; 17:1).

Ekkor azonban eljött az óra. Jézust elfogták a Gecsemáné kertben, először Annás, azután Kajafás, a főpap elé vitték, majd pedig kétszer is Pilátus elé.

János számos szemtanúra hivatkozott, különböző rendű és rangú emberekre, hogy igazolják: Jézus a Krisztus. Ezek után Pilátust, a Jézust kihallgató kormányzót is idézi, ami azért különösen fontos, mert Pilátus római volt, ráadásul kormányzó és bíró, míg az eddigi tanúk többsége zsidó átlagember volt.

Hogyan kapcsolódik *János evangéliumának* témájához a Pilátus által meghozott ítélet (Jn 18:38; 19:4-22)?

Jézust pénteken kora reggel vitték Pilátus elé (Jn 18:28), aki hamar el akarta ítélni, de Jézus magatartása felkeltette a figyelmét. Alaposan kikérdezte, és hallotta a választ: „*Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra*” (Jn 18:37).

A kormányzó ugyan végül halálra ítélte Jézust, de háromszor is kijelentette, hogy ártatlannak találja (Jn 18:38; 19:4, 6), a kereszt fölé pedig ezt a feliratot tetette: „*A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA*” (Jn 19:19), ezzel zárta le a bizonyígtételét Jézusról. Tanúsította az ártatlanságát, de halálra ítélte!

Pilátus előtt állt maga az Igazság – a tömeg nyomásának engedve mégis *halálra ítélte Jézust!* Tragikus példája ez annak, hogy mi történik, ha az ember nem hallgat arra, ami a lelkiismerete és a szíve szerint helyes!

Milyen veszélyekkel jár, ha a közhangulatnak, a nyomásnak engedve nem azt tesszük, amit helyesnek gondolunk? Pilátus példája alapján mi ebből a tanulság?

TAMÁS BIZONYSÁGTÉTELE

Olvassuk el Jn 20:19-31 verseit! Mit tanulhatunk Tamás történetéből a hitről és a kételyekről? Mi volt Tamás fő hibája?

Feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványainak, akik bezárkóztak egy szobába, mert féltek. Tamás nem volt velük. Később értesült Jézus feltámadásáról a többi tanítványtól, de kétségbeesésében nem hitte el a hallottakat, mert az nem illett a képbe, amit Isten országáról kialakított magában. Talán azon is eltűnődött, hogy vajon Jézus miért az ő távollétében jelent volna meg a többieknek.

„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem teszem ujjamat a szegek helyére, és kezemmel nem érintem meg az oldalát, semmiképpen el nem hiszem” (Jn 20:25, ÚRK) – mondta Tamás.

Mintha feltételt akart volna szabni a hitének. *János evangéliumában* újból és újból megjelenik ez a fajta viszonyulás a hithez. Nikodémus így válaszolt Jézusnak: *„De hogyan születhetik az ember, ha vén”* (Jn 3:4, ÚRK)? A samaritánus asszony megkérdezte: *„Uram, nincs mivel meritened, és a kút mély: hol vennéd az élő vizet”* (Jn 4:11)? A kenyérről és a hallal jóllakott tömeg ezt kérdezte: *„Micsoda jelt mutatsz tehát te”* (Jn 6:30)?

János evangéliuma a „hiszem, ha látom” hozzáállással helyezkedik szembe. Amikor Jézus a feltámadása után találkozott Tamással, hívta, hogy menjen közelebb, nézze meg és érintse meg feltámadott testét, majd hozzátette: *„boldogok, akik nem látnak és hisznek”* (Jn 20:29).

„Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk, mielőtt elegendő bizonyítékot adna, amelyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól az értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ám Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert a hitünknek nem demonstráción, hanem bizonyítékon kell alapulnia” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 78. o.).

Isten Igéje, a teremtés és a személyes tapasztalataink által Isten felfoghatatlanul sok bizonytságot adott ahhoz, hogy hinni tudjunk Jézusban.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy *Miért hiszel Jézusban?*

A MI BIZONYSÁGTÉTELÜNK JÉZUSRÓL

János újabb és újabb tanúkat nevez meg Jézus mellett, amivel az a célja, hogy elfogadjuk a lehengerlő bizonyosságot: „*Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében*” (Jn 20:30-31, ÚRK). Képzeljük el, hogy ott vagyunk személyesen, és látjuk, ahogy Jézus csodákat tesz! Valószínűleg hinnénk, nem igaz? Legalábbis szeretnénk így gondolni. Viszont bizonyos szempontból nekünk még több okunk van hinni Jézusban, mint azoknak, akik ténylegesen látták a csodáit.

Miért?

Nevezzünk meg a hitünket alátámasztó dolgokat, amelyeket ma tudunk, de a Jézus korában élők még nem tudhattak! Lásd pl. Mt 24:2, 6-8, 14!

Nemcsak János evangéliumának magával ragadó beszámolójából ismerhetjük ezeket a dolgokat, hanem megvan az az előnyünk is, hogy mi már látjuk a teljeseését azoknak a jövődőléseknek, amelyeket Jézus és a bibliai írók tettek, mint pl. ami a templom lerombolására (Mt 24:2), az evangélium világszéles terjedésére (Mt 24:14), a nagy szakadásra (2Thessz 2:3) és a világ szenvedéseire, bűnös állapotára (Mt 24:6-8) vonatkozik. Jézus élete és szolgálata idején a követői kicsiny, üldözött csoportot alkottak, akiknek minden emberi számítás szerint már régen el kellett volna tűnni a történelem színpadáról. Hogyan is tudhatták volna úgy, ahogy mi tudjuk ma, hogy mindezek majd bekövetkeznek? És be is következtek. Valójában a mi hitünk is annak a jézusi próféciónak a teljeseéseként létezik, hogy az evangélium eljut az egész világra. Jézus követőiként az a kiváltságunk ma, mintegy kétezer év elmúltával, hogy bizonyosságot tehetünk Jézusról és arról, amit értünk tett. Nem Nátánaél, Nikodémus, a samáriai asszony vagy a farizeusok tanításából tudhatjuk, hogy Jézus a Messiás. A Szentírást olvasva, a Szentlélek meggyőző ereje hatására fogadjuk el, hogy Ő a világ Üdvözítője. Mindannyiunknak a magunk módján, az Istennel való kapcsolatunk alapján megvan a saját történetünk is, amiről beszélhetünk. A mi esetünk talán nem olyan drámai, mint amikor valaki egy halott feltámasztását látta, vagy azt, amikor egy születésétől fogva vak ember meggyógyult, de nem is kell olyannak lennie. Az számít, hogy személyesen ismerjük Jézust, és a magunk módján bizonyosságot tegyünk róla, mint ahogy tették János evangéliumának szereplői.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A hit próbája” (113-121. o.) c. fejezet; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Pilátus palotájának udvarán” (628-648. o.) c. fejezet

Tamás „túláradó örömmel vetette magát Jézus lábaihoz és ezt kiáltotta: »*Én Uram és én Istenem*« (Jn 20:28)! Jézus elfogadta Tamás hitvallását, de szelíden megróttá tanítványát hitetlenségéért: »*Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek*« (Jn 20:29). Tamás jobban elnyerte volna Jézus tetszését, ha kész lett volna elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyoságtetését. Ha a világ Tamás példáját követné, akkor tulajdonképpen senki sem juthatna el az üdvösségben való hitre. Nem, mert mindazok, akik ma elfogadják Krisztust, mások bizonyoságtétele útján kénytelenek azt megtenni. Sokan azok közül, akik áldozatul esnek kételkedéseiknek, azzal mentegetik magukat, hogy ha nekik lett volna annyi bizonyítékuk Jézus feltámadásáról, mint amennyit Tamás kapott tanítványtársaitól, akkor elhitték volna, hogy feltámadott az Úr. Nem veszik észre, hogy nemcsak ennyi bizonyítékot kaptak az Úr feltámadásáról, hanem sokkal, de sokkal többet. Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt, fokozatosan megerősödnek hitetlenségükben. Azok, akik arra nevelik rá magukat, hogy mindig csak a dolgok sötét oldalát lásd meg, és mindig csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételkedés magjait szórják el, és így a kétségek aratásának gyümölcseit takarítják majd be. Olyan időkben, mikor a hit és a bizalom különösen fontos és lényeges, sajnos sokan erőtlennek találják magukat ahhoz, hogy reménykedjenek és higgyenek” (i. m. 712-713. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Mi volt az alapvető különbség Ábrahám és Tamás hitvallása között? Mit tanulhatunk a történetükből?**
- 2) **Önként vállalkozók tegyenek bizonyoságot a csoportban Jézusról, hasonlóan ahhoz, amit János evangéliumában láthatunk! A beszámolók különböznek, de mit mondanak az emberek, hogyan tanúskodnak Jézus mellett, aki mindannyiunk Ura?**
- 3) **Gondoljunk Dániel 2. és 7. fejezetének prófeciáira! A Jézus korában élők is ismerték ezeket, mégis ma milyen előnyt élvezünk hozzájuk képest mi, akik láthatjuk e prófeciák teljességét, és így több okunk is van a hitre?**

R. DÁNIEL IRÉN:

MAROKRA FOGVA

Marokra fogott kérdőjeleim
hozom szent lábadohoz, Uram!
Szívósan kísérték lépteim,
gáncsolva gyötörték utam.

Mit tettél bolygónk asztalára?
Fehérült arccal nézek Rád.
Idült érzés megfojt: semmit,
csupán kételyeim boglyát.

Görgetem, szerte szórom őket;
bántok, gyöngíték sokakat.
Könyörülj rajtam, Istenem,
nem bírom már a vádakat,

amiket szórok önmagamra!
Bíznom kell: még így is szeretsz.
Mondtad: vádoló a Sátán;
Te, jó Uram, hazavezetsz!

Arcom lekésett a ragyogásról,
szemem csak könnyeket ontott,
de harsog felém a Golgotáról:
higgy! Ó téged is megváltott!